



TAGASITULEK

jason mott

Jason Mott
The Returned
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2013 by Jason Mott
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B12284514
ISBN 978-9949-25-658-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud
www.ebooks.ee

Minu emale ja isale

ÜKS

Harold avas tol päeval ukse ja avastas tumedanahalise hästiistuvast ülikonnas mehe endale vastu naeratamas. Alguses mõtles ta sirutada käe haavlipüssi järele, ent siis meenus talle, et Lucille oli sundinud teda seda aastate eest maha müüma – rändjutlustajaga seotud vahejuhtumi ja jahikoeri puudutanud vaidluse tõttu.

„Millega saan abiks olla?“ küsis Harold päikese käes silmi kissitades. Selles valguses paistis ülikonnastatud tumedanahaline mees veelgi tumedam.

„Kas härra Hargrave?“ küsis mees.

„Küllap vist,“ vastas Harold.

„Kes seal on, Harold?“ hõikas Lucille. Ta oli elutoas ja vaatas telesaadet, mis ta närvi ajas. Uudistediktor rääkis esimesest tagasipöördunud Edmund Blithe’ist ja sellest, kuidas mehe elu oli muutunud nüüd, kui ta oli jälle elus.

„Kas teist korda elada on parem?“ küsis telediktor otse kaamerasse, pannes vastamise koorma vältimatult vaatajate õlgadele.

Tuul sahistas maja lähedal aias kasvavas tammepuus, kuid päike oli küllalt madalal, nii et see tungis horisontaalselt okste alt

läbi Haroldile silma. Mees pani käe sirmiks silmade kohale, kuid tumedanahaline mees ja poiss paistsid siiski peaaegu siluettidena, mis olid kinnitatud rohelisele ja sinisele taustale, mille moodustasid avatud aia taga kasvavad männid ja pilvitu taevas puude taga. Mees oli kõhn, kuid tugeva kehaehitusega, nõelasilmast tulnud ülikonnas. Poiss oli väike, Harold hindas tema vanuseks kaheksa või üheksa aastat.

Harold pilgutas silmi, need kohanesid valgusega.

„Kes seal on, Harold?“ hõikas Lucille teist korda, olles adunud, et esimesele küsimusele vastust ei tulnud.

Harold ainult seisis ukseävel, pilgutades silmi nagu ohutule-
sid ja silmitsedes poissi, kes pälvis üha enam ja enam tema tä-
helepanu. Mehe ajusoppides tekkisid seosed. Ajurakud ärkasid
ragisedes ellu ja ütlesid talle, kes oli see tumedanahalise võõra
kõrval seisev poiss. Ent Harold oli kindel, et tema mõistus ek-
sib. Ta laskis ajul veel arvutusi teha, kuid see jõudis ikka sama
vastuseni.

Elutoas lülitus telekaamera rusikatega vehkivale ja karjuvate
suudega rahvasummale; inimesed hoidsid käes plakateid ja kar-
jusid, seejärel näidati püssidega sõdureid, kes seisis sellise raid-
kujutaolise väärikusena, nagu saavad teha vaid mehed, kelle käes
on võim ja laskemoon. Keskel oli Edmund Blithe'i väike kahe-
pereelamu, kardinad ette tõmmatud. Teada oli vaid see, et ta on
kusagil majas.

Lucille vangutas pead. „Suudad sa seda kujutleda?“ lausus ta.
Seejärel: „Harold, kes seal ukse juures on?“

Harold seisis ukseavas ja silmitses põhjalikult poissi: lühike,
kahvatu, tedretähniline, pruunide sassis juustega. Tal oli seljas va-
naaegne T-särk, teksapüksid ja tema silmis oli tohutut kergendust
väljendav pilk; need silmad polnud liikumatud ja külmad, vaid
neis väreles elu ja need olid veekalkvel.

„Millel on neli jalga ja mis teeb möö-öö?“ küsis poiss eba-kindla häälega.

Harold kõhatas kurgu puhtaks – ta polnud sel hetkel isegi selles kindel. „Ma ei tea,“ vastas ta.

„Lehm, kellel on nohu!“

Siis haaras laps vanal mehel vöö ümbert kinni ja nuuksatas „Issi! Issi!“, enne kui Harold jõudis seda kinnitada või eitada. Harold toetus vastu uksepiita – ta polnud kukkumisest kaugel – ja patsutas lapse pead mingi ammu uinunud isainstinktiga. „Kuss,“ sosistas ta. „Kuss.“

„Harold?“ hüüdis Lucille ja pööras lõpuks pilgu teleriekraanilt kõrvale, olles kindel, et midagi õudset oli astunud üle ta ukseläve. „Harold, mis toimub? Kes see on?“

Harold tõmbas keelega üle huulte. „See on... see on...“

Ta tahtis öelda „Joseph“.

„See on Jacob,“ lausus ta viimaks.

Õnneks oli Lucille'il käepärast diivan, mis püüdis ta kinni, kui naine minestas.

Jacob William Hargrave suri 15. augustil 1966. aastal. Õigupoolest oma kaheksandal sünnipäeval. Järgnevatel aastatel rääkis linnarahvas tema surmast hilistel öötundidel, kui uni ei tahtnud tulla. Nad keerasid külge, et äratada abikaasa, ja alustasid sosinal vestlusi maailma ebakindlusest ja sellest, kuidas tuleb olla tänulik selle eest, mis inimesel on. Mõnikord tõusid abikaasad koos voodist ja seisid oma laste magamistoa uksele, et jälgida nende magamist ja mõtiskleda vaikides Jumala üle, kes võtab lapse nii varakult sellest maailmast ära. Lõppude lõpuks olid nad ju väike-linnas elavad lõunaosariiklased: kuidas ei juhihiski niisugune tragöödia neid Jumala juurde?

Pärast Jacobi surma ütles tema ema Lucille, et ta teadis ette: tol päeval juhtub midagi kohutavat, ja ta teadis seda selle tõttu, mis oli juhtunud just eelmisel ööl.

Tol ööl nägi Lucille unes, et tal kukuvad hambad suust. See oli tema ema ammuste sõnade kohaselt surma enne.

Kogu Jacobi sünnipäevapeo jooksul oli Lucille võtnud endale ülesandeks hoida silm peal mitte üksnes oma pojalt ja teistel lastel, vaid ka kõigil teistel külalistel. Ta lendles ringi nagu närviline varblane, küsides, kuidas kõigil läheb ning kas nad on küllaldaselt söönud, ja märkides, kui palju nad on salenenud viimasest korrast saadik, kui ta neid nägi, või kui pikaks olid nende lapsed kasvanud, ning ikka ja jälle kordas ta, kui ilus oli ilm. Päikest jagus kõikjale ja kõik oli tol päeval roheline.

Lucille'i rahutus tegi temast suurepärase võõrustaja. Tal oli isegi õnnestunud rääkida Mary Greenile auk pähe, et too laulaks neile hiljem õhtul. Selle naise hääl oli mahedam kui mesi ja kui Jacob oli piisavalt vana, et kellessegi armuda, oli ta Maryst vaimustusse sattunud. Mary abikaasa Fred narris sageli poissi selle pärast. See oli tore päev. Tore päev, kuni Jacob kadus.

Ta lipsas märkamatult minema nii, nagu ainult lapsed ja teised väikesed salapärased olendid seda oskavad. See juhtus millalgi kella kolme ja poole nelja vahel – nagu Harold ja Lucille hiljem politseile rääkisid –, kui mingitel põhjustel, mida ainult poiss ja teda kandnud maa teadsid, läks Jacob aia lõunaküljele, edasi määndidest mööda läbi metsa ja alla jõe äärde, kus ta heast peast uppus.

Kõigest mõni päev enne seda, kui büroo ametnik nende uksele ilmus, olid Harold ja Lucille arutanud, mida nad teeksid, kui Jacob ilmuks välja kui tagasitulnu.

„Nad ei ole inimesed,“ lausus Lucille käsi väänates. Harold ja Lucille ajasid juttu verandal. Kõik tähtsad sündmused leidsid aset verandal.

„Me ei saaks teda lihtsalt minema saata,“ ütles Harold abi-kaasale. Ta lõi jalaga vastu maad. Vaidlus oli väga kiiresti väga valjuks muutunud.

„Nad lihtsalt ei ole inimesed,“ kordas naine.

„Hüva, kui nad ei ole inimesed, kes nad siis on? Taimed? Mi-neraalid?“ Haroldi huuled sügelesid sigareti järele. Suitsetamine aitas tal alati naisega vaieldes peale jääda ja see oli ka tõeline põhjus, miks Lucille selle harjumuse pärast nii palju kära tegi, kahtlustas Harold.

„Ära ole minuga ninakas, Harold Nathaniel Hargrave. Asi on tõsine.“

„Ninakas?“

„Jah, ninakas! Sa oled alati ninakas! Kaldud alati ninaku-sele!“

„Jumala eest, eile oli see mis, paljusõnalisus? Nii et täna on see ninakas, jah?“

„Ära pilka mind, kui ma püüan end paremini väljendada. Minu mõistus on sama terane, nagu see alati on olnud, võib-olla terasemgi. Ja ära üritagi teemat vahetada.“

„Ninakas.“ Harold kordas seda sõna ja laksutas keelt nii tugevasti, et verandapiirdele lendas sätendav suljetilk. „Hmh.“

Lucille jättis selle tähele panemata. „Ma ei tea, kes nad on,“ jätkas ta. Ta tõusis püsti. Seejärel istus tagasi. „Ma tean ainult seda, et nad ei ole nagu sina ja mina. Nad on... nad on...“ Ta tegi pausi. Ta valmistas seda sõna suus ette, pani seda hoolikalt kokku, nagu laoks telliseid maja ehitusel. „Nad on paharetid,“ lausus ta lõpuks. Siis pörkus ta tagasi, nagu võiks see sõna ringi keerata ja teda hammustada. „Nad tulid siia meid tapma. Või

meid kiusatusse viima! See on maailmalõpp. „Kui surnud kõnnivad maa peal.“ See on piiblis!“

Harold turtsatas, ta oli ikka veel kinni sõnas „ninakas“. Mehe käsi läks taskusse. „Paharetid?“ kordas ta, leidnud mõttejärje, samal ajal kui ta käsi leidis välgumihkli. „Paharetid on ebausku. Vähesese mõistuse looming ja veel vähesema kujutlusvõime vili. See on küll üks sõna, mis tuleks lausa ära keelata – *paharetid*. Haa! Vaat see on alles ninakas sõna. Sel pole midagi pistmist sellega, kuidas asjad tegelikult on, pole midagi pistmist nende „tagasitlunute“ – ja ära sa mõtlegi siin kahelda, Lucille Abigail Daniels Hargrave: nad on inimesed. Nad võivad ligi jalutada ja sind suudelda. Ma ei ole eales kohanud ühtegi paharetti, kes suudaks seda teha... ehkki enne, kui me abiellusime, oli ühel laupäevaõhtul Tulas üks blond tüdruk. Jah, tema võis küll olla saatan või vähemasti paharet.“

„Jää vai!“ haugatas Lucille nii valjusti, et näis ennastki üllatavat. „Ma ei kavatse siin istuda ja kuulata, kui sa niiviisi räägid.“

„Kuidas niiviisi?“

„See ei saaks olla meie poeg,“ vastas naine; ta rääkis aeglase-malt, kui asjade tõsidus talle uuesti kohale jõudis, võib-olla näiteks mälestus surnud pojast. „Jacob läks Jumala juurde,“ lausus ta. Naise käed süles olid surutud kõhnadeks valgeteks rusikateks.

Saabus vaikus.

Siis sai see otsa.

„Kus see kirjas on?“ küsis Harold.

„Mis?“

„Piiblis, kus see on?“

„Mis asi on kus?“

„Kus öeldakse, et „surnud kõnnivad maa peal“?“

„Johannese ilmutusraamatus!“ Lucille laiutas seda lausudes käsi, justkui ei saaks küsimus enam juhmim ollagi, justkui oleks